

## KÜÇÜK ADIMLARA ÖVGÜ\*

Rudolf Otto Wiemer

Çeviren: Yrd.Doç.Dr.Yılmaz KOÇ\*\*

Bu küçük adım nedir? Herkesin atacağı bir adım, çünkü o aslında insancıl olan, insanda doğuştan var olan adım; bir adım ki ona doğru yaklaşan, ondan umulan; bir adım ki gücünü aşmayan, ancak onu büyüten; ayakların attığı bir adım, aynı zaman da kalbin ve aklın da adımı; Ne para cüzdanına bağlı olan bir adım, ne mesleğe, ne şöhrete veya güzelliğe, hele ne teknolojiye ne modağa bağlı olan, ne partiye ve kiliseye, ne neşeye veya hevese bağlı olan. Kısacası, mümkün olan, kolayca atılabilecek bir adım ve aynı zaman da zor bir adım.

Aynı zamanda zor ve kolay mı? Ah, küçük adımı küçümsememek lazım. Ne gerektirdiği cesareti, ne de geliştirebileceği gücü de. Komşunun her sıkıntısının olduğu zaman, çit üzerinden bir söz söylemek kolay değil mi? Şayet dert ortaklığımızı yada yardımımızı geri çevirirse, o zaman işte zordur. Daima zor değil midir? Şayet ilk adım yeterli olmaz da, bir ikincisi ya da onuncu adım daha gerekirse? İkrâmın yağcılıktan, usulün becerisizlikten ayrılması gerektiği noktada özellikle zor değil midir? Şayet o küçük, barış yanlısı, politikaya müdahale edince, kendisinin dinleneceği yerde uzlaştırıcı olarak kabul görmemesi, özellikle zor değil midir? Şayet savaş ve barış gibi önemli kararlar söz konusu olduğunda, özellikle güç sahiplerinin ona, yani nifakı ortadan kaldıran ve aracılık edene, müsaade etmezler, öyle

---

\* **Lob der kleinen Schritte** öyküsü : Wiemer, Rudolf Otto : **Lob der kleinen Schritte. Betrachtungen und Geschichten** Friedrich Reinhardt Verlag, Basel 1981, S.7-10 , adlı kitaptan Türkçe'ye aktarılmıştır.

\*\* Selçuk Üniversitesi Fen.Ed.Fak.Öğretim Üyesi

değil midir? Onlar çoğu zaman büyük, riskli ve felaket getirici adımları tercih etmezler mi?

Aslında büyük ya da küçük ne demek? Stifter'in "Bunten Steinen" adlı eserinin önsözündeki yazdığı meşhur sözü hatırlayalım: "Hayatı boyunca adaletli, alçakgönüllü, nefesine hakim, akıllı, çevresinde etkili olmak, güzele hayranlık duymak, keyifle ve sükunla bağdaşan ölüm, bence büyük şeylerdir. Duyguların pek büyük hareketleri, dehşetle gelen öfke, intikam hırsı, çalışmaya gayret gösteren, çevreleyen, tahrip eden alevlenmiş ruh ve taşkınlıkla çoğu zaman kendi hayatını tahrip etme, bence daha büyük değildir, aksine daha küçük şeylerdir. Çünkü bunlar yalnızca fırtına, yanardağ, deprem gibi ferdi ve tek taraflı güçlerin meydana getirdiği şeylerdir. Biz insan neslini yöneten uyumlu yasayı görmeye çalışmalıyız."

İşte burada gözlemlerde ve olaylarda küçük adımların sadeliğine, onun uyumlu yasasına ve tedbirli tavrının hayata geçirilmesinde bunların lehine tavassut edilmeli. Çit üzerinden bir söz; açılması için kapının çalınması; uzatılmış ve geri çekilmemiş bir el; insanın kendisinden korkması; süratli bir tutuş; karşılıksız ve boşuna da bir çaba; büyüğün küçük, küçüğün büyük olması için dürbünün ters çevrilmesi; tünelden bir bakış; öfkeli sözden kaçınmak – küçük adımlardan bundan daha fazlasını beklediğimiz yok. Fakat, belki onlar bizleri az da olsa ileri götürebilir, belki de bizleri bir parça bizzat birbirimize yaklaştırır. Evde, meslekte, devlette, halkların bir arada yaşamasında. Çünkü küçük adımların olduğu yerde, hala güzel ümitler vardır. Değişim ümitleri.

Biz küçük adımları överiz.

Düşüncesiz sözü söylemeyen adamı.

"Özür dilerim, ben suçluyum" diyen sesi.

Çitin üstünden geçimsiz komşuya uzanan eli.

Biz küçük adımları överiz.  
Yumruęu cebinde.  
Yüze çarpılmayan kapı.  
Öfkeyi dağıtan gülümsemeyi.  
Biz küçük adımları överiz.  
Hükümetlerin görüşmelerini.  
Silahların susmasını.  
Anlaşmalardaki tavizleri.

Biz küçük adımları överiz.  
Hasta ziyaretindeki saatleri.  
Pişmanlık saatlerini.  
Düşmanına hak veren dakikayı.

Biz küçük adımları överiz.  
Aynaya eleştirel bakışı.  
Başkaları için olan ümidi.  
Kendi kendimize sızlanmayı.

**Rudolf Otto Wiemer**

